

26 Ιανουαρίου 2015

Γέροντες / Ορθόδοξη

Νίκος Ορφανίδης

Καθώς πανηγυρίζει και ανθοφορεί η πλάση εις το μέσον του Χειμῶνος μὲ την αγιοκατάταξιν του Γέροντος Παΐσιου του Αγιορείτου, επιστρέφουμε στα αγιασμένα χώματα της Καππαδοκίας, στα Φάρασα του αγίου Αρσενίου του Καππαδόκου επιστρέφουμε ξανά, που τον υποδέχθηκε προ πολλού εις την χορείαν των αγίων, αυτόν τον ταπεινό Γέροντα της ασκήσεως και της απέραντης αγάπης και υπομονής. Πανηγυρίζει το Άγιον Όρος, όπως κι η Θεσσαλονίκη, η μονή του Αγίου Ιωάννου του Θεολόγου στη Σουρωτή, όπου τα λείψανα του αγίου Αρσενίου και ο τάφος του αγίου Γέροντος Παΐσιου. Υποκλινόμεθα ταπεινά και τους ασπαζόμαστε

και τους προσκυνούμε, ζητώντας τη χάρη και τη μεσιτεία τους και τις πρεσβείες τους, όλοι ημείς οι καταπονημένοι του κόσμου τούτου, οι ασθενούντες και οι οδοιπορούντες εις τα σκότη.

Γυρίζω, λοιπόν, ξανά, στον λόγο τών Γερόντων που μας κράτησαν και μας κρατούν σ' αυτούς τους καιρούς του θανάτου και του διωγμού και του κατατρεγμού, τους χρόνους αυτούς της αθείας και της απιστίας καθώς το κακό βγήκε πια στους δρόμους συντριπτικό και καταστροφικό. Στον παραμυθητικό λόγο του Γέροντος αγίου στέκομαι ακόμα μια φορά, ένα λόγο χάριτος και αγιασμού και οικοδόμησης των ψυχών. Σε μια εποχή αποδόμησης και συντριβής, όπου δέν έχουμε πού να ακουμπήσουμε, είναι η μητέρα μας η αγιασμένη Εκκλησία και οι Γέροντες άγιοί της που μας κρατούν στην αγκαλιά τους. Αυτός υπήρξε ο άγιος Παΐσιος από την αγιασμένη Μικρασία, ο εξόριστος και ξεριζωμένος αυτός Έλλην Ορθόδοξος, που πήρε βρέφος τούς δρόμους του κόσμου στην αγκαλιά της μητέρας του.

Στέκομαι, τώρα, καθώς επιχειρώ να γράψω αυτά τα ελάχιστα, εισπράττοντας και ανασαίνοντας τη χαρά και τη χάρη και την ευφροσύνη της Εκκλησίας, πόσο υπήρξε για όλους μας ο λόγος του και η παρουσία του παραμυθητική και παρήγορος σε στιγμές απελπισίας και δοκιμασίας και συντριβής. Θυμάμαι εκείνο το βιβλίο του για τον άγιο Αρσένιο Φαράσων, με τίτλο «Ο πατηρ Αρσένιος ο Καππαδόκης», που έφθασε κοντά μου το 1975, χωρίς τότε το όνομα του συγγραφέως του αγίου Γέροντος Παϊσίου, κι αυτο από διάκριση και ταπεινότητα, για να με κρατήσει, όταν τότε επιχειρούσα να σταθώ όρθιος μέσα στα δεινά του κόσμου και της ιστορίας του τόπου μου. Αλλά και όλα όσα ακολούθησαν. Εκείνο το βιβλίο του ιερομονάχου Ισαάκ για τον Γέροντα Παΐσιο, με τον τίτλο Βίος Γέροντος Παϊσίου του Αγιορείτου, του 2004. Τόσα και τόσα. Ο Γέρων Χατζη-Γεώργης ο Αθωνίτης, 1809-1886», 1986, Αγιορείται Πατέρες και Αγιορείτικα, 1993, Επιστολές, 1994. Και τα άλλα, με τις μαρτυρίες των προσκυνητών, και τους Λόγους του, τις συμβουλές του, όπως τις διέσωσαν οι μοναχές του Ιερού Ησυχαστηρίου της Σουρωτής Θεσσαλονίκης.

Γυρίζω, λοιπόν, στην αγιασμένη Μικρασία που εξακολουθεί να δίνει αγίους στην ελλαδική μητρόπολη, όλους εκείνους τους κατατρεγμένους της ιστορίας που αγίασαν με τον βίο και την άσκηση και την αρετή τους, ασπάζομαι ταπεινά τον άγιο Γέροντα Παΐσιο που τόσο μας αγάπησε, τόσο αγάπησε την πατρίδα μας, τον κατατρεγμένο Ελληνισμό και ιδιαιτέρως την σπαραγμένη και λεηλατημένη και σφαγιασμένη Κύπρο, και που οι προσευχές του και οι πρεσβείες του και η μεσιτεία του στον Κύριο διασώζει το έθνος ημών, το οποίο παραπαίει και βυθίζεται σε τόσα μύρια κύματα, αυτά του θανάτου και της λήθης.

Στέκομαι, λοιπόν, ξανά στον λόγο του αγίου Γέροντος μοναχού Παϊσίου του

Αγιορείτου, που μας αγκάλιασε με αγάπη, που κράτησε τον ελληνισμό και το ταλαίπωρο έθνος μας. Που κατέθεσε λόγο ελπίδος για την δοκιμαζομένη πατρίδα μας. Ίσως και εξέλθουμε από τον κατατρεγμό και τον διωγμό και την απειλή της εξόντωσης. Ίσως και οδηγηθούμε στη σωτηρία και τη λύτρωση εν Χριστώ Ιησού.

Χαρά, λοιπόν, και ευφροσύνη και αγιασμός και χάρις διαπερνούν την πατρίδα μας και την οικουμένη, που υποκλίνεται στην αγάπη και την ταπεινότητα και την ευσπλαχνία του αγίου των ημερών και τών καιρών μας Γέροντος Παϊσίου του Αγιορείτου από τα Φάρασα της Καππαδοκίας. Ας έχουμε όλοι την σκέπη του και την ευχή του και ας παρακαλούμε για τις πρεσβείες του στον Κύριο υπέρ ημών.

Πηγή: churchofcyprus.org.cy